

A FEDERSİN HAYAT

*Nasıl taşıyır vicdanın,
efkâr dolu bakışların yükünü...*

ROMAN

AHMED
GÜN BAY
YILDIZ

AFEDERSİN HAYAT

Ahmed Günbay Yıldız

Türk Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 703

Edebiyat Kitaplığı - Roman | 37

KAPAK TASARIMI

Erdi Demir

İÇ TASARIM

Tamer Turp

1. BASKI

Eylül 2002, İstanbul

25. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-622-4

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,

Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul

Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa - Topkapı / İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*Gönül tezgahını ustaca kullanıp,
yeni birilmek daha atmak ister misin?
“Evet” diyorsan,
O hasretin susuzluğunu çeken kalbimde,
sevdanın en mükemmel nakışını tamamlayacaksın...*

EFES, tarihin hayata düştüğü anlamlı mesajlarla doluydu... Burayı gezenler, manzarayı, geçmişin günümüze tuttuğu aynadan değişik dekorlarıyla ve çok daha farklı yorumlarıyla seyredeler...

Kimileri, yontulmuş taşların üzerlerindeki hünerli ellerin figürleriyle dolu sanat harikalarına gönüllerini kaptırır... Kimileri, heykellerin ve taşların üzerindeki kitabelerin, günümüze taşıdıkları mesajlarla ilgilenir... Kimileri de artık sanatkârlarının olmadığı bu sergide, İlahi esintileri ruhlarına sindirip, maneviyatı, tarihin o dipsiz derinliklerinden gelen gizemli mesajlarıyla okuyup, anlamaya çalışır...

Melisa, kuşkusuz çıktıkları bu gezide, arkadaşları arasında en çok hız alan ve etkilenen kişiydi...

Meryem Ana heykeli, onun kaldığı söylenen ev ve yine onun üzerinde dolaştığını düşlediği toprakların her noktası, onun için çok şey ifade ediyordu... Baktığı her tarihi kalıntıda, farklı bir huşu okunuyordu gözlerinden...

Yüzünde esen, serin rüzgârın rahatlığı vardı bedeninde... O, tarihin hazin notlarını okuyordu baktığı her noktada...

İlkay, her an ensesinde hissettiği bir nefes gibi peşindeydi. Hazlarını kaçırıyor, huzurunu bozuyordu. İç dünyasıyla dış dünyasının iç içe oluşunu arzulayan bakışlar, küçük bir dokunuştan gocunacak kadar hassastı.

Melisa, yüreğini kuşatan huşunun esrarına kaptırmıştı kendini. Etrafıyla alakasını kesmeye çalışıyor, İlkay'ın gölgesi gibi peşinde oluşu, tarihin derinliklerinden gelen iletişimini zaman zaman kesintiye uğratıyordu...

Sadece Ozan'la paylaşıyordu kıvancını. Hayranı olduğu bu serginin sarhoşu gibiydi genç kız. İlkay peşlerinde olmaydı... Şu an tek arzusuydu bu... Zaman zaman yanından hiç ayrılmasını istemediği Ozan'a sorular soruyor, cevabını aldıktan sonra yine düşüncelerinin sessizliğine bürünüp sükûtunun efsununda, tarihin kesitlerini ruhuna sindirmeye çalışıyordu...

İlkay tuhaf bakıyordu Ozan'a. Öyle ki hareketleri an be an taşımaya başlamıştı... Dişlerini sıkıyor, bakışlarıyla şimşekler çaktırıyordu; kaçamak bakışlarıyla... Öfkesi, İlkay'ı adım adım maceraya doğru çekiyordu...

Ozan; bütün sezgilerine rağmen, umursamaz ve inanılması zor bir rahatlık içindeydi...

Zaman zaman kulaklarını tırmalayan kahkahalar başlatıyordu İlkay... Ozan'ı tahrik için kinayi sözler savuruyor, o inatçı bir sabırla duymazlıktan geliyordu bütün bunları...

Sınıf öğretmeni talebeleri toplamış, onlara heyecanlı bir sesle bilgiler aktarmaya çalışıyor, bazı öğrenciler o halkanın dışında, kendi âlemlerinde etrafı temaşa ediyorlardı...

Antik kentin esrarından kendilerini soyutlamış, kıyıda köşede ikili, üçlü gruplar halinde, duygusal anlar yaşamayı tercih edenler vardı...

Melisa ile Ozan da öğretmenlerini dinleyen grubun dışındalardı... Onlar çok farklı bir manzara oluşturmuşlardı gezide...

Tarihi dillendiren antik kent, aşk ve maneviyat konuşuyordu onların bakışlarında...

İlkay, sabrın son duvarlarını yıkmak üzereydi, onları seyrederken... Soner'le Kürşat eşlik ediyorlardı ona. Sınıfta, hatta okullarında grup oluşturmuştu bu üç kafadar.

Son günlerde biraz daha anlayışsız, biraz daha dengesiz ve maceraperestlerdi. İlkay, tek idealin peşindeydi bu günlerde. Melisa ile duygu beraberliği kurabilmek. Melisa'ya kaptırmıştı gönlünü. Ozan'ı bu yüzden düşman ilan etmişti kendisine...

İkisinin arkadaşlık anlayışları ve beraberlikleri yıkıyordu hayallerini...

Melisa'yla, duygu iklimlerindeki müşfik, şeffaf yaklaşımlarda olduğu gibi değil, gücüyle, yüreğine korku salarak arkadaş olmak istiyordu...

Ürperti salan bakışları, jakoben anlayışının ürünlerini, belki defalarca olumsuzluk olarak toplamıştı. Hâlâ sadist bir düşüncenin peşindeydi ve öyle hissettirmeye çalışıyordu kendisini...

Melisa'nın ruhunu defalarca incitmiş, kötü izler bırakmıştı onun kalbinde...

İç dünyasından çoktan sıyrılmıştı. Tehlikeyi sezmiş bir ceylan gibi yürüyordu Ozan'ın yanında.

Yakut yeşili gözleri esrarına kaptırırdı bakanları... Düz, omuzlarının üzerine kadar dökülen kehribar sarısı saçları, şirin yüzün en muhteşem aksesuarı gibi taranmıştı... Hafif bir sıkıntı bile cildini etkilemeye yeterdi... Utanç onun yüzünü, mor, uçuk eflatuni renklerle tutuşurdu... Kız arkadaşlarının arasında uzun sayılan bir boyu vardı... Kıvrak hareketleri esneklik kazandırırdı ona... Kendisine has stiliyle ilgileri üzerine çeken, irade dışı oluşumların esrarında bir güzelliği vardı...

Peşlerindeki gölgeleri görmezlikten gelen bir anlayış içindelerdi ikisi de. Melisa, korktuğu için yapıyordu bunu.

Yakut yeşili gözler tedirgindi...

Bir taşın üzerindeki yazıları incelerken, gözlerini usulca kitabenin üzerinden çekip Ozan'ın gözlerinde bırakmıştı. Duygusal, içli bir sesi vardı dudaklarını aralarken:

– Yoksa yanlış bir şey mi yapıyoruz biz?

Ozan şaşırılmıştı. Gözlerinin derinliklerinde beklerken, hüznün vardı siyah bebeklerin dillerinde:

– Neyi?

Hazin, duygusal bir nefes alıyordu Melisa.

– Biliyor musun Ozan, ben göçmen bir kuşum ülkenizde. Mevsimler değiştiğinde bir de bakmışsın göçmen kuşlar ansızın kanatlarını hazırlamışlar uçmak için. Hiç farkında olmadan haksızlık ediyoruz kendimize. Buruk vedalara, bile bile hazırlıyoruz kendimizi.

Sonuçlarını bile bile, şaşırtan bir aymazlık içinde ve umursamaz: Bile bile araya engel koymayışımız, hatta bunları bize hatırlatmaya çalışan duygularımızın üzerlerini örtüşümüz...

– Anlamadım?

– Anladın aslında... Hislerimizle oynamaya başladık gibi. Sevdaya dönüştü arkadaşlıklar. Hiç düşündün mü? Oysa uçurumlar var aramızda.

İnanç farklılığı, milliyet farklılığı. Oysa hep uzaklarda ve uç mesafelerdeyiz birbirimize. Bunları bile bile...

– Ne demek bu?

– Ben gönlümü kaptırmışım farkında olmadan, ya sen?

– En anlamlı cümleleri bakışlar kurar... Gözlerimizin yalanı bilmeyen dilleriyle konuştuk şimdiye kadar. Anlamış olmalısın bakışların dilinden.

Melisa ile tam bir zıtlık içindeydiler... Ela, derin gözleri vardı Ozan'ın, hafif dalgalı, briyantın yemiş gibi parlayan kuzguni siyah saçlarını ahenkli tarayışı, biraz daha çekicilik kazandırırdı çehresine...

Tam erkeksi bir görüntü verirdi görüntüsüyle. Her şeyi ciddiye alan mizacına rağmen sık sık tebessüm edişi yürekleri birbirine ısıtırdı... Boyu oldukça uzun, balık etinde, atletik bir yapısı vardı vücudunun... Çelik gibi keskin bakışları, anlam kazandırırdı kişilik yapısına...

Melisa'yı ince bir titreme sarmıştı. Soluklanışı değişmişti birden ve kalbinin atışları hızlanmıştı ürpertisinden... Ürkek bir ceylanı andırmaya başlamıştı ve yine tedirgindi bakışları...

Heyecanını, yüreğinden, pürüzsüz yüzüne doğru çekmişti... Allı morlu ve eflatun renklerin alevleri tutuşmuştu yanaklarında... Sesi yüreği kadar titrekti konuşmaya çalışırken. Masumiyeti bozulmamış, saf bakışlar buluştu önce.

– Ozan!

Susmuştu... Ozan dikkatle bakıp deşelemeye çalışıyordu ürpertisini. Aslında biliyordu, ama yine de soruyordu:

– Neden değiştin birden?

Derin bir soluk indiriyordu ciğerlerine:

– Belli oluyor demek?

– Evet, çok belirgin bir ürperti var bakışlarında.

Toparlanmış ve şeffaf bir bakış uzatmıştı ela gözlerin derinliklerine... İçli bir sesi vardı:

– Bir şeyi çok istersin, eline fırsat geçer o hususta... İnsan elinde olmadan şaşırıp kalır ya işte o an?.. Hazırlıklı değildir arzularına kavuşmak için. Sanki, o duyguların üzerindeki külleri deşeyen bir başkasıymış gibi... İşte ben şu anda sana anlatmaya çalıştıklarımın benzerini yaşıyorum... Arzuların test edilmemişi ürpertir ya yüreği? Hani bir titreyiştir başlar insanda, yolların geriye dönülmesinin güçleştiğini hissettikçe... Duygular panik yaşarlar ya Ozan? Ben o anları yaşıyorum gözlerinin içine bakarken. Hani uçuk bir pişmanlığın alevleri tutuşur insanın yanaklarında? İstekle isteksizlik, daha doğrusu istekle korku arası bir kaos kuşatır duyguları? Sevinç mi yoksa korku mu çözemezsin. İşte öyleyim şu anda ben... Şaşkın, ürkek ve karmaşık düşüncelerin sarhoşluğu var üzerimde. Onları okumakta mısın gözlerime bakıp?..

Sence de aşk egzotik bir bitkiye benzer mi Ozan?..

– Sen bir bitki değilsin ki Melisa. Düşüncelerin ve korkun o kadar yersiz ve anlamsız ki. İnsan her toprağın üzerinde yaşar.

– Ya inançlardaki farklılık. Onlar da her yürekte aynı tomurcukları patlatabilme şansına sahipler mi sence?.. Aynı anlayış, aynı koku, aynı özelliklerde çiçek açarlar mı dallarında?.. İnançtaki renklerin tonları, sahi onlar da önemli değil mi sence?.. Biliyor musun, din hülyalarımın süsüdür benim. Ben, hissedemediğin kadar inançlı biriyim...

– Belki de daha derin bir yapılanışı vardır benim kalbimde. Bu korkacak bir şey değil bence. Ben de yüreğimi senin

de inandığını söylediğin aynı Allah'a açtım. O herkesin yaratıcısıdır Melisa. Birleşen yolların anlamını taşıyor inançlar...

– Beni asıl korkutan da o ya. Senin de manevi değerlerinin alternatif kabul etmez boyutlarda oluşu. Ben İncil'e, sense Kur'an'a inanmaktasın Ozan. Ben İsa Peygamber'e inanıyorum, sen Muhammedî'sin. Aramızdaki bu uçurumlar korkutmakta beni...

– Sen duyarlı bir kızsın Melisa. Sevmekten korkmama-lısın. Senin o ince, zarif düşüncelerin, Allah'a olan inancın, handikapların çoğunu kaldırmakta aramızdan.

Ben münazarayı severim. Karşılıklı tartışır, kültürümüzü, inançlarımızı konuşur, analiz ederiz.

Her şeye Muhammedî bir gözle bakıyor olduğum doğru. Senin Hıristiyan oluşun beni incitmediği gibi benim Muhammedî oluşum da seni korkutmamalı...

Her şeyden önce, kimse insanların ne günahlarının teftiş memurlarıdır ne de sevaplarının tesbit memuru... Konuşuruz bunları. Aynı noktada buluşursak ya da buluşmazsak sorun olmaz...

Melisa, efsunlu bakışların çağlayanlarına gömülmüştü. Sesi kısık konuşmaya çalışırken. Onu bilerek yapıyordu, ancak titreyişi elinde olan bir şey değildi. Soluğu biraz daha derinleşmişti sanki. Boğuntulu bir görüntüsü vardı aşırı heyecanından:

– Karamsar umutlarımı yeşerten bir davranışın olmuştu. Duygularımın en demli yerinde yakalamıştın gözlerimi.

Ozan pür dikkat Melisa'yı dinliyordu:

– Geçen pazar beni reddetmeyişin var ya?

– Kiliseye birlikte gidişimizi mi kastediyorsun?

– Evet.

Bir müddet duraklamıştı Ozan:

– Anladım, diye mırıldanmıştı. Bence bu noktada bu konuya keşke hiç girmeseydik. Birbirimizi daha iyi tanıdıktan sonra tartışırdık. Yüzünün ifadesi değişmişti Melisa'nın:

– Tanımak! Biliyor musun, ben de en az senin kadar hassasım bu konuda. Yani benim yüreğim de taassubu en az senin kadar tanır. Arzuların oyununu oynamaya müsait değilim demek istemişim.

– Ben, birbirimizi daha yakından tanısaydık derken, o anlamda söylememiştim.

Benim inancım da yasaklıdır o oyunları kuralsız oynamak.

– O halde?

– İnancı yüreklerimize koyan Allah, aşkı da yarattı. Gönlüllere kendi sevgisini dolduran Yaratıcı, haddi aşmamak şartıyla, yani günaha girmemek kaydıyla sevgiyi de koydu... Her insanda olduğu gibi benim de bir gönlüm var ve seni görür görmez oraya bir cemre düştü...

Mahcup bir tebessüm belirmişti dudaklarında:

– Hay Allah, diye mırıldandı. Anlat o zaman. Hiç duymadığım şeylerdi bunlar.

– Aslında hareketlerime rahatlık kazandırmak için hafifletici mazeretlerdi bunlar... Bizim inancımızda helâl-haram kavramları vardır Melisa. Erkek-kız arkadaşlıkları hoş karşılanmaz... Böylesi beraberliklerde nefisler girer devreye, günaha davetiyeler çıkmaya başlar. Bu benim kendi fikrim daha çok. Cemre düşen bir yüreğin mazeretleri bunlar. Benden korkmamalısın. İşte bu doğru. Ben ilahi kurallara ve bütün evrensel insan haklarına saygılıyım. Mukaddeslere ve kişiye özel değerlere fenalık düşünmediğimi açık bir ifadeyle söylemek istiyorum.

Bizim inancımızda aslanan, kadın, kişiye özel yazılmış ilahi bir mektuptur... Onu sadece ve sadece nikâhlısı olabilecek erkek okuyabilir... Başkası tarafından açılıp okunmuş olanlarsa, masumiyetlerini yitirmiş mektuplardır...

– Ya erkekler?

– Onlar da eşleri olacak kadınlar için yazılmış, sadece onların okuyabilmesine müsaade edilen mektuplardır. İnançta ve ilahi bildirilerde eşitlik ilkeleri hiç bozulmamıştır...

– Ya inançların ayrılığı hususunda?

– Asırlardan beri hiç üzerlerini açmaya yaklaşmadığımız gerçekler vardır. Onlar, arzularımızın sorumsuzca akışına, tehlike anlarında gem vurmaya kalkıştıklarımız... Hayatta yok saymaya kalkışırız genelde onları...

Ya da umursamayız işimize gelmeyenleri. İsyân ederiz onlara. Sorgulamak istemeyiz içimizden bizi rahatsız eden, uyarıcı ikazları... İsyânları yaşarız. İnanılmaz duyarsızlıklar içinde yaparız bunu.

Oysa din dogmatiktir. İlk insan ve ilk peygamber unvanını alan Adem Peygamber'in yaratılışıyla, ona nasıl yaşayacağı ve neye nasıl inanacağı, hatta nasıl ibadet etmesi gerektiğine kadar her hususun eğitimi yaptırılmış... Hayatın gerekli bilgileriyle donatılırken, ona haram ve helâl olanlar öğretilmiş. Doğrular ve yanlışlar listesi sunulmuş yaşayacağı hayat için. Ona hayat arkadaşı olarak bir de kadın verilmiş. Bütün insanların annesi olan bir kadın. "Havva Anamız".

İnsanlığın ilk serüveninin yeryüzünde başlayışdır onlar... Yani bütün insanlığın babası ve annesi. Bu bence bütün insanların başlarını avuçlarının arasına alıp derin derin düşünmelerini gerektirecek, çok ilginç ve can alıcı bir hadise. Bu pencereden baktığınızda renkler ve ırkçılık anlamını yitirir. "İnsan denilen kutsal değer" devreye girer bu noktada...

Bunu zaman zaman sen de düşünmelisin Melisa...

– Kafamı karıştırdın sen. Dur biraz. Ya ülkelerimiz? Oldu olacak, onların sınırlarını da kaldır, olup bitsin.

– Sen işin esprisinde misin hâlâ?

– Yo hayır, çok ilgimi çekti aslında. Anlat. Ya ülkecilik?

Soruyordu ve dikkatle dinliyordu Melisa. İçi rahat değildi, huzursuzdu etrafındakilerden. Arada bir kulaklarına kadar ulaşan fısıltılarda kin vardı ve buram buram bir macera kokuyordu takiplerindeki seyir... Bazen kaçamak bakışlarla kontrol ediyor etrafını, Ozan'ı kuşkulandırmamak için direniyor, ilgisini ona yöneltmeye çalışıyordu tekrar...

– Irkçılığı ortadan kaldırırken, ülkeler coğrafyasının sınırlarına dokunmak istememiştim. Benim inancımda Yaratıcı buyuruyor ki: “Sizi kavimler olarak yarattık. Birbirinizle iyi geçinin, alışveriş edin diye.” Bu anlamda...

Kavimler, kabileler, yani milletler olarak yaşanılacağına işaret etmekte kutsal kitap ve iyi komşuluk etmemizi, haklara riayet etmemizi de şart koşmakta...

– Adem Peygamberin serüveni bitmemişti.

– Hayat, ilahi bir senaryodan ibaret bana göre. İnsanlık tarihinin başlangıcı da, senaryonun çekime hazır oluşu. “Memnu meyve”.

Hikâyesi var senaryonun hemen başlarında. Adem Peygamberle Havva Anamız o kendilerine yasak edilen meyveyi yedikleri için cezalandırılıp cennetten kovulurlar. İnsanın dünyadaki serüveni de çekimlerine başlamış olur...

O halde din dogmatik. İlahi emirler manzumesinin ilk halkası Adem Peygamber ve en son halkası Hz. Muhammed'dir...

Peygamberler, inen bütün kitaplar ve onların bünyesinde bulunan bütün ilahi emirler de aynı kaynağın sesi.

İnsanlığın en büyük yanılgısı bence şu. Tarihin derinliklerinden başlayan yolculuklarda, kademe kademe insanları uarmak için gönderilen kitaplar ve peygamberler hakkındaki insan çelişkileri.

Bu çelişkiler ve derinliklere inişlerden korkuşun vehmi, insanın önündeki imtihanı güçleştirerek tehlikeye soktu...

Zebur'a inanan bazı insanların Tevrat'a inanmayışlarıyla başladı her şey... Daha sonraları Tevrat'a inananlar da İncil'i benimseyememişlerdi. Sonra Tevrat'ı benimseyenlerden bazıları İncil'e inanmamışlardı... Sonraları hem Tevrat'a hem de İncil'e inananların çoğu Kur'an'ı içlerine sindiremeyince, ilahi kitapların inananları ayrı ayrı dünya görüşleri sergilemeye ve taraf olmaya başladılar. Oysa ilk Peygamber ve ilk insan olan Adem Peygamber'den günümüze gelen semavi kitapların hepsi de kuşkusuz Yaratıcı'nın insana sesleniydi... Elçiler, o sesin duyurusu için gönderilen seçilmiş görevlilerdi.

İlahi vahiylerden dediğimiz bütün nüshalar, Zebur ırmağına akıtılan duru, berrak derelerden ibaretti. Zebur, Tevrat nehrine dökülen, nurlu bir ırmak, Tevrat, İncil denizine dökülen ihtişamlı bir deniz ve İncil kendisine karışan dereleler, çaylar, ırmaklar ve nehirlerle birlikte son yolculuğu olan Kur'an okyanusuna karışan efsanevi bir deniz...

Kur'an'ın bütün sayfalarında. İlk emrin sedasıyla birlikte, Zebur konuşur, Tevrat konuşur, İncil konuşur ve oradan bütün peygamberlerin menkıbeleriyle birlikte gür sesleri yükselir semalarımıza.

Neden ayrılıyorz ona giden yoldan? Neden kavgalar, kinler ve yeryüzünü kan gölüne çeviren anlaşmazlıklar?.. Bunların sebeplerini işte bu serüvenin derinliklerine inerek, cevaplamamız gerektiğine inanmaktayım...

İyice dalmışlardı. Etraflarında olup bitenlerin hepsini âdeta hiçe sayan bir dalışı bu...

Kırk kişilik gruptan çoğunluk, kendilerine rehberlik eden iki öğretmenin etrafında toplanmıştı...

Sınıf öğretmenleri erkekti. Edebiyat öğretmenleri kadın... Zaman öylesine eriyip geçmişti ki artık ziyaret neredeyse dönüş anlarını yaşıyordu...

Zaman, Melisa ile Ozan için bir nefes kadar kısa, İlkay ve yanından ayrılmayan iki arkadaşı için, oldukça sıkıcı ve uzundu...

İçindeki kin usanç yaşatmıştı İlkay'a. Aynı hedefi, adım adım dakikalardır göz hapsinde tutuyordu...

Öğretmenler ve onların etrafını saran talebeler, antik kentin en son noktasını da gezmişler ve dönüşe başlamışlardı. Melisa ve Ozan ancak yolun yarısına kadar gelmişlerdi.

İlk hayranlık, ilk heyecan, yerini gönül ve inanca bırakınca yarım kalmıştı onların başlattıkları tur... Grup, aynı ilgi ile geçmişti yanlarından. Onlar, yine gerilerinde kalmayı tercih etmişlerdi konuşmak için...

Melisa, yine kaçamak bakışlarıyla bir şeyler arıyordu etrafında. Hayreti biraz daha çoğalmış ve kaygıları oldukça artmıştı.

Onlar peşlerindelerdi ve o kindar bakışlar üzerlerindeydi yine... Ozan, Melisa'nın bakışlarından bir şeyler sezmişti ve aynı noktaya çevirmişti gözlerini.

Melisa anlaşılın sabrını tüketmişti. Tedirgin bakışlarıyla Ozan'ı süzerken mırıldandı:

- Sence ne yapmak istiyor bunlar?
- Aldırma.
- Sürekli göz hapsindeyiz.

– Önemsememelisin o kadar.

– Rahatsız olmaya başladım Ozan. Bu çocuk yüzsüz. Sen bilmiyorsun. Kaç defa yolumu kesip arkadaşlık teklifinde bulundu. Her defasında reddetmeme rağmen, gölgem gibi peşimde. Tehdit etti bir defasında. “Kabul etmezsen, o güzel yüzün kezzapla tanınmaz hale gelebilir” diye...

– Korkmuşsun.

– Korktum!

– Aldırma. Ateş olsalar sadece düştükleri yeri yakarlar.

– İyi ya, benim üzerime düşmek istiyor. Çok fena bir çocuk o.

– Aldırma ve unut şimdi. Bak, hani birbirimizi daha iyi tanımak diyordun ya?

– Evet.

– Akşam yemeğinde ayrı bir masaya oturup, kendimizi anlatalım ister misin?

– İsterim.

Onlar da yürümeye başlamışlardı grubun peşinden. Hemen, üç beş adım arkalarında ve takiptelerdi İlkayla arkadaşları.

Fısıltılar geliyordu kulaklarına... İlkay sabrını tüketmişti anlaşılabilir ve öfkesinin belirtisi olarak bir top tükürük atmıştı dudaklarının arasından. Dişlerini sıkıyor, dudaklarını kanatırcasına geviyordu hırsından... Susturucu takılmış, nefret dolu bir sesteki dışladığı dudaklarının arasından...

– Ulan, dayanamıyorum artık. Aşığım ulan aşık...

Soner, boğuntulu bir sesle karşılık veriyordu arkadaşına:

– Bence yeri ve sırası değil.

– Aşığım ulan!

Kürşat anlamsız buluyordu arkadaşını:

- İstersen vazgeç. Bu tek taraflı olmaz...
- Geçmem ulan. Bakın, az sonra bozarım onun fiyakasını. Soner taşkınlık yapacağını sezip önüne gerilmişti:
- Öğretmenler?
- Olsun ulan. Çekil önümden.
- Haksız çıkarız sonuçta.

Arkadaşlarına kahırlı baktı ve yüreklerini kabartan göndermeler yaptı onları etkilemek için:

– Ne o, korktunuz mu hemen? Ben olsam sizin için canımı verirdim be.

Kürşat gönülsüzdü, gözlerinin içine bakarken:

- Biz de canımızı ortaya koyarız da, meselende haklı olman gerekir bunun için.
- Ne yani, haksız mıyım ben şimdi?
- Anlamış olmalısın.
- Ya, engelliyemiyorum kendimi. Çok seviyorum, onu çok...
- Çocukluk ediyorsun, kız seni sevmiyor ki.
- Sevecek ulan.
- Tamam, anlaşıldı! Nasıl istersen. Bizden hatırlatması.
- Üç kişiyiz. Onlar iki. Hocalar söylediklerimize inanırlar ne de olsa.
- Yani, yalan da mı söylemeliyiz?..

Grup arayışta oldukça açmıştı... Melise ve Ozan onların on, on beş adım daha gerilerinde yan yana yürüyor konuşuyorlardı... İlkay gönül dalgalarının kabarışına dayanamamıştı anlaşılın. Arkadaşlarına da öfkelenip beklenmedik ölçüde adımlarını açmış ve aradaki mesafeyi bir nefeste kapamıştı...